

Debat

Bosteder lider ligesom plejehjem. Der er brug for mere og bedre uddannet personale

Del

Mail

Print

Mere

Arkivfoto. Foto: Ida Guldbæk Arentsen/Ritzau Scanpix

19. august 2020, kl. 0:00

Helle Hammer Mortensen, ergoterapeut

Dette er et debatindlæg. Indlægget er udtryk for skribentens egen holdning.

Jeg er bange for, at hvis der ikke sættes massivt ind med opkvalificering af både personale og ressourcer, vil vi komme til at se flere svigt, indberetninger og personaleflugt fra området, skriver ergoterapeut i debatindlæg

”Du er alene med syv beboere, der er ikke blevet bestilt vikar.” Tak for kaffe, sikke en opvågning klokken syv en mandag morgen efter tre ugers sommerferie. Jeg arbejder som ergoterapeut på et bosted for udviklingshæmmede personer i Aarhus. Jeg ønsker, at debatten om forholdene i ældreplejen også kommer til at handle om forholdene på bosteder og andre dele af pleje- og omsorgsarbejdet. Jeg ønsker ikke at hænge nogen ud, og jeg har ikke nogen viden om, at mit arbejdssted i Aarhus er hverken dårligere eller bedre end andre tilsvarende steder.

På mit bosted er beboernes udviklingsalder imellem tre måneder og tre år. Det vil sige, at de alle har behov for hjælp til al pleje døgnet rundt. Ud af de syv beboere i mit hus kan én tale med ord, flere bruger kropssprog, lyde og mimik, og andre har svært ved at give udtryk for egne behov. Personalet aflæser og tolker derfor signaler og humør ud fra deres kendskab til beboeren.

På en normal dagvagt møder der to eller tre personaler ind klokken syv. Vi hjælper beboerne med alt; vask, bleskift, spisning, medicinering, rengøring, vasketøj og meget mere. Om formiddagen er der træning eller aktivitetstilbud til beboerne. Klokken 11.30 begynder vi at give beboerne den frokost, vi har lavet til dem. Vi har også nået at starte og tømme vaske-, tørre- og opvaskemaskiner samt bragt og hentet de beboere, som er i vores aktivitetshus. Flere af beboerne bliver i løbet af formiddagen tilbudt toiletbesøg. Personalet forsøger selv at nå toiletbesøg, en halv kop te og en bid brød i løbet af formiddagen. Vi er ikke gode til at huske pauser. Vi bruger tiden på at dokumentere, at medicinen er givet, samt skrive i beboernes journaler.

Når beboerne har spist, skal de have skiftet ble og i seng for at hvile til middag. Herefter skal køkkenet ryddes op og personalet skal finde tid til at spise. Personalet går hjem på forskellige tidspunkter imellem klokken 10 og klokken 15, hvor aftenvagten møder ind. Nogle dage går alle personaler inden klokken 15, og beboerne ligger alene i huset med tilsyn fra personale i nabohuset, til aftenvagten kommer. Oplysninger til aftenvagterne om dagens hændelser og dokumentation i journalen gives mundtligt af dagpersonalet.

Det forventes også, at personalet i samarbejde med beboernes værger sørger for alt omkring beboeren. Der skal bestilles medicin på apoteket, fornyes recepter hos lægen, købes tøj og andre fornødenheder, bestilles tid og følges til tandlæge, frisør og hospitalskontroller, laves regnskab over beboernes økonomi og meget andet.

Min erfaring med arbejde på et bosted er kun et år gammel. Jeg har som ergoterapeut tidligere arbejdet i ældreplejen og på sygehus og arbejder herudover som privatpraktiserende ergoterapeut.

Jeg oplever ikke, at jeg bruger min uddannelse og næsten 20 år lange erfaring som ergoterapeut ret meget på bostedet, da det meste af min tid her går med andre opgaver. Opgaver, som jeg ikke mener, at jeg er særligt kompetent til at varetage, og som andre faggrupper er uddannet til.

Jeg har viden om aktiviteters betydning for mennesker, om hjælpemidler og bevægemønstre. Jeg har desuden specialviden om dysfagi, som er problemer med at spise uden at fejlsynke, hvilket flere af beboerne gør.

Jeg har tidligere undervist i forflytninger og dysfagi. Disse for mig kerneopgaver når jeg sjældent at forholde mig til, og jeg har nærmest ikke tid til at dele min viden med mine socialpædagogiske kolleger.

Jeg er bekymret over normeringen på bostedet såvel som for normeringerne i ældreplejen. På mit bosted har flere af beboerne boet i mere end 20 år, og nogle er snart pensionister. Da de flyttede ind, kunne de noget mere, end de kan nu, men vi får stadig bevillinger efter deres funktionsniveau fra dengang. Flere kunne tidligere gå og spise selvstændigt. At der også var flere ansatte dengang, viser blot noget om, hvordan der er blevet sparet på området.

Vi er otte fastansatte til at dække dag- og aftenvagter i hverdage og weekender året rundt. Vi har desuden mange vikarer, ufaglærte søde unge mennesker, som vil beboerne det bedste. De får fire dages oplæring, herefter har de selv ansvaret for og nå alt omkring de to-tre beboere, de har på en vagt. Det er ikke i orden, hverken over for beboerne eller vikarerne.

Mit ønske er, at der i alle vagter kun er faglært personale på arbejde, at nuværende personale videreuddannes, at personalegruppen bliver mere tværfaglig med sundhedspersonale, og især, at beboerne revurderes, så vi kan få en bemanning, som lever op til beboernes behov for hjælp.

Jeg er bange for, at hvis der ikke sættes massivt ind med opkvalificering af både personale og ressourcer, vil vi komme til at se flere svigt, indberetninger og personaleflugt fra området.

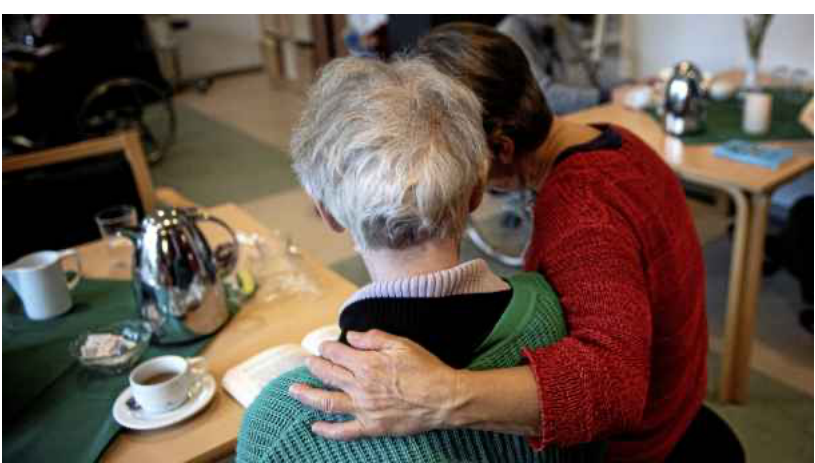
Helle Hammer Mortensen er ergoterapeut.

Annonce

Læs også

Ekspert: Pårørende sikrer ikke nødvendigvis bedre plejehjem

Læs også

Tidligere kommunaldirektør: Der er brug for et helt nyt tankesæt i styringen af plejehjemmene